

Mona Juuls tale til Konservatives ekstraordinære landsråd

Taler

Mona Juul
Ny politisk leder og formand
for Konservative

Dato

21. april 2024

Sted

Herning

Rigtigt mange tak alle sammen.

Jeg er stjerneglad for jeres opbakning. Tusind tak.

Jeg vil gøre mit bedste.

Men for at gøre mit bedste er jeg nødt til at begynde med det værste.

Jeg har nemlig lovet mig selv at være en formand, der påtager sig lederskabet. Også når det er svært. Og det, jeg skal til at sige nu, det bliver svært.

Men vi er nødt til at tale om det. For den første marts i år var en fuldstændig forfærdelig dag.

Der er gået et par måneder. Men det føles som i går.

Det er, som om Søren bare er gået en tur.

Og kommer tilbage om lidt.

Men det gør han ikke.

Den første marts er svær at komme videre fra

– og jeg ved, der er mange andre, der har det på samme måde.

Til jer vil jeg sige:

I skal ikke skynde jer videre. Ikke for min skyld.

Der vil altid være et behov for at tale om Søren.

Og det er der et hjem for i vores parti.

For det er dét parti, vi er. Og det er sådan en formand, jeg vil være.

Men hvor skal man lige starte, når man skal sige noget om det helt unikke menneske, Søren var?

Jeg vil starte med slutningen.

Med den sang, vi sang til Søren's bisættelse. "Forelskelsessang" af Jens Rosendal, som også er sunget så flot her i dag.

"Du kom med alt det, der var dig."

Så smukt kan det siges.

Og så sandt.

For Søren kom med alt det, der var ham.

Og danskerne lærte et godt og ærligt menneske at kende. Og jeg tror, at det efter hans død er gået op for endnu flere, hvor særligt et menneske, han var.

Søren fik ti år som formand for vores parti.

Og den forelskelse, som forelskelsessangen handler om, den fik 20 år – så mistede Jens Rosendal sin partner på grund af et hjertestop.

Bagefter satte han sig ned og skrev en ny sang: "Kærlighedssang ved et tab" hedder den.

I dén sang står der:

"Hver dag var livet livet værd..."

"Men prisen er så kæmpestor.

For kærlighed på denne jord. Dog aldrig skal jeg klage."

Prisen er stor, når man mister. Og vi har mistet én, der har rørt flere mennesker, end de fleste formår. Og det kan vi ikke klage over.

Vi er heldige.

For vi har fået en stor gave, der hed Søren.

Og sådan vil jeg altid tænke på det.

Vi skal leve vores liv, så andre kan være glade for, vi er til.

Og så vi selv kan være glade for det, vi får gjort, mens vi er her.

Og det gjorde du om nogen, Søren.

Tak, min ven.

Der er også nogle andre, jeg gerne vil sige tak til.

For i den tid der er gået, siden vi mistede Søren.

Der har jeg tænkt meget på alle jer, som var stærke og omsorgsfulde midt i det værst tænkelige.

For midt i kaos og i de hårde dage lige efter, der trådte der nogle mennesker frem.

Ja, faktisk mange – flere, end jeg kan nå at nævne her i dag. Men alle skal alligevel have en tak.

For I gjorde noget særligt.

Jeg vil gerne sige tak til alle dem, der har været noget for andre i tiden efter Sørens død.

Og i sekunderne efter, han faldt om.

Til jer, der ringede 1-1-2. I viste styrke – i en situation, hvor man som menneske samtidig føler sig så uendelig svag og magtesløs. Tak.

Til dig, der med stor myndighed og omsorg fortalte hovedbestyrelsen, at det

ville være godt at blive sammen og få talt om, hvad der er sket. Tak.

Til jer, der tog jer af Sørens forældre.

Tak.

Det kræver noget særligt at tale med forældre, som har mistet.

Og tak til dem, der arrangerede psykologisk krisehjælp. Andagt. Bisættelse.

Der sidder så mange gode mennesker her i salen i dag. Der lever deres liv, så det beriger os andre.

Men vi ved, det var hårdt. For I gav omsorg, mens I selv havde brug for den.

Og mange måtte arbejde stenhårdt og under tidspres, følelsernes tryk og forventningspres.

Det gjorde I, for at resten af Danmark kunne blive lukket ind og være med til at give Søren en værdig afsked. Og det fik han. Det var meget smukt.

Så tak til jer – tak til alle jer, der har gjort en ualmindelig stor indsats i nogle ualmindeligt hårde dage.

Én medarbejder har dog skullet bære en større byrde end nogen anden.

Jeg har været leder i mange år og stillet høje krav.

Men jeg har dog aldrig bedt nogen gøre dét her.

Det var mere, end man egentlig kan bede et menneske om.

Og alligevel var det netop dét, som situationen krævede – af dig, Søren Vandsø.

Du skulle både bære tabet af en ven, hjælpe Søren's forældre og være generalsekretær for et parti i chok. Jeg tror godt, man kan sige, at "tak" sjældent har været et fattigere ord – men alligevel:

Tak, Søren.

Og til alle jer andre, som jeg ikke har nævnt ved navn:

Tak til alle jer!

Jeg er så stolt af jer. Og I ved godt selv, hvem I er.

Og det gør jeg også.

Men jeg ved også noget, som jeg bare bliver nødt til at sige. Fordi det viser noget om vejen fremad.

Jeg ved, at det ikke var tilfældigt, hvad der skete i sekunderne efter, Søren faldt om.

Den omsorg, der blev vist. Den styrke, der kom til udtryk.

Det kommer et sted fra.

Det kommer fra de enkeltpersoner, som vi i dag siger tak til – men det kommer også et andet sted fra.

Fra vores familier. Fra det fællesskab, vi alle sammen er en del af. Fra et næstekærligt samfund, der har lært os omsorg. Givet os styrke.

Og en tro på alt det, vi kan sammen.

Omsorg, styrke og fællesskab.

Med de tre ting kan man bare alt.

Man kan være noget for hinanden.

Man kan bevare og udvikle et parti med det.

Man kan bygge et land på det.

Og man kan skabe en fremtid, vi alle sammen har lyst til at være en del af.

Vi kan, vi skal og vi vil!

Og vi starter i dag.

Hjemmet er der, hvor alting begynder.

Det gælder for jer. Og det gælder for mig.

Jeg er opvokset i et hjem, hvor jeg godt vidste, at det hjalp mine forældre, hvis jeg ikke ville konfirmeres.

Fordi det var dyrt.

Jeg har lært, at penge kommer ikke bare flyvende. Men også at det er kærligheden i en familie, der tæller.

Fra min tid som leder og direktør ved jeg, at vækst og bedre indtjening giver muligheder.

For at udvide forretningen. Og for at give medarbejderne en ekstra månedsløn til jul.

Og i min tid som medlem af et hav af bestyrelser i danske virksomheder og organisationer, så jeg, at politik alt for ofte er langsomt.

Og spænder ben med bureaukrati.

Og at der ikke altid var forståelse for på Christiansborg, at dét gjorde ondt på rigtige mennesker.

Og deres butikker, de lokale virksomheder og deres ansatte.

Derfor har jeg også tre dogmer med mig

1) Familien er det vigtigste fællesskab, der findes. Selv hvis du ikke har din familie mere. Fordi kærlighed betyder alt.

2) Pengene skal tjenes, før de kan bruges.

Derfor skal Danmark tjene mere. For så har vi mere at gøre godt med.

Vi skal simpelthen bage samfundskagen større i stedet for at skære skiverne tyndere.

3) Ting skal fikses med det samme. Politiske løsninger skal ikke sættes på pause i flere måneder af hensyn til et godt pressemøde og en smart lancering.

For der sidder nogen derude og venter.

Det er dén tilgang til politik, jeg har, og til livet i det hele taget.

Jeg tænker, at det er den modne eller voksne tilgang til livet:

Man elsker og prioriterer sin familie, holder orden på landets økonomi.

Og prioriterer nuancerede løsninger frem for flashy mediestunts - I ved, der hvor alt har ligget og simret i både ekspertudvalg, kommissioner og syltekrukker.

Alt sammen sikkert i en god mening. Men dælme også for at trække tiden.

Det dur bare ikke.

Og det er da en frygtelig gammeldags måde at lave politik på!

Jeg vil langt hellere skabe resultater.

Og skabe et samfund, hvor vi alle sammen er så stærke, at vi kan være noget for hinanden.

Jeg har i hele mit liv set, at det er det, der tæller.

Og jeg har set det helt fra barnsben.

Man kan nemlig sagtens være konservativ uden at have penge.

Men man kan ikke være konservativ uden at være social.

Det er faktisk derfor, vi er et folke-parti.

Vi er nemlig til for hinanden.

Så i dag vil jeg tale om at være noget for hinanden.

For det er faktisk den bedste og måske eneste løsning på de politiske problemer, vi står over for.

Både i går, i dag og i morgen.

Men:

Det kan ikke vente til i overmorgen - politik må ikke gå så langsomt, som det gør nu.

Sidste år var vi til en politisk forhandling på uddannelsesområdet, hvor vi endte med at sætte lidt ekstra penge af i ... jamen I gætter det ikke: År 2075.

Der vil landsrådet blive holdt i Herning.

Bare hvis nogen lige vil sætte kryds i kalenderen.

Det går for langsomt!

Og det er jo til grin – hvis det ikke var så forbandet alvorligt.

Og Alvoren kalder på et mere voksent samfund. Noget, vi har erfaringen til i det her parti.

Vi har nemlig set den tid, vi er på vej ind i, før.

Og vi ved, hvordan man tackler den.

Vi ved for eksempel, at i et voksent samfund, der sker det bare ikke, at pengene bliver væk i Forsvarsministeriet.

Der sker det ikke, at vores soldater mangler ordentligt materiel.

I det voksne samfund kan man holde et budget, tjene sine egne penge og lade være med at smide slikpapir i naturen.

Er det ikke rigtigt?

Så enkelt er det faktisk.

Vi tror nemlig på det voksne og ansvarlige menneske.

Derfor har jeg selvfølgelig også noteret mig, at det er blevet populært at sige ”Du kan godt”.

Og det er rigtig fint – men som konservativ vil jeg gerne komme med en vigtig tilføjelse:

Det er slet ikke nok.

For virkeligheden er, at de kæmpe udfordringer, vi står over for, kræver fælles løsninger.

Derfor siger jeg:

Du kan godt – men kun sammen kan vi løfte ansvaret.

Vi er nemlig, for længst, trådt ind over tærsklen til en ny tid.

Verden af i går har sagt farvel. I ved, dengang vi tog beskyttelsen fra USA for gode varer – uanset hvem der er præsident.

Den britiske forsvarsminister kalder faktisk vores tid for en ”før-krigs-periode”.

Tysklands forsvarsminister har sagt, at Rusland kan finde på at angribe et NATO-land inden for fem til otte år.

Rob Bauer, som er admiral og formand for NATO's militærkomité, mener, at vi i Vesten står over for den farligste verden i årtier.

Derfor skal vi simpelthen have en ny og meget mere alvorlig tilgang til dansk forsvarspolitik.

Når det handler om sikkerhed, så kan det ikke være rigtigt, at vi skal mundhugges om småting i Folketinget. Om værnepligten lige er 9 eller 11 måneder lang.

Eller om den både er for mænd og kvinder.

Hallo.

Vi har større problemer.

Derfor er der brug for et erfarent parti, der kan sige: Kære alle sammen, nu ser vi alvoren i øjnene.

Og så kan vi forhåbentlig se hinanden i øjnene bagefter og aftale, at nu opruster vi.

Og dét erfarne parti, det er os:

Det Konservative Folkeparti, Forsvarets parti.

I Norge vil regeringen sætte deres forsvarsbudget op til tre procent af BNP.

Det skal vi også være åbne for at gøre, hvis det er nødvendigt.

Og så kan jeg love jer for, at vi kommer til at forfølge skandalen i Det Røde Hav. Hvor danske soldater var udsendt med udstyr, der ikke virkede.

Fregatten kunne ikke affyre missiler, da det gjaldt.

Er det sådan, vi behandler dem, der kæmper for vores sikkerhed, frihed og demokrati? Nej!

Tekniske fejl og dårligt udstyr må aldrig sætte vores soldater i fare!

Alle jer i det danske forsvar. I skal vide, at vi vil sikre lige præcis det materiel og udstyr, der skal til for at sikre kampkraft og et stærkt forsvar.

I passer på Danmark.

Og vi passer på jer.

Her i salen i dag er der også folk, der har været udsendt. Jeg vil gerne have, at I rejser jer op.

Hvis I har været en del af vores forsvar eller er det, så rejs jer op.

I er styrken, omsorgen og fællesskabet. Rejs jer, så vi sammen kan sige tak til jer og det danske Forsvar.

TAK!

Nej - verden bliver aldrig et ufarligt sted, hvor sikkerhed er gratis. Men samtidig vil verden altid være værd at kæmpe for.

Fred og sikkerhed er dog kun en af de kampe, vi står over for i de kommende år.

En anden er klimaet.

Og lad mig være ærlig:

Jeg tror, det bliver svært at nå klimamålene.

Det vil kræve virkelig meget af os at holde temperaturstigningerne nede, som vi har lovet hinanden i Parisaftalen.

Det bliver ubekvemt.

Det bliver svært.

Men vi er nødt til det.

Det største problem er, at det går alt for langsomt. Og det er som om, at klimapolitik er blevet en kampplads. Hvor vi kæmper med hinanden om at se grønnest ud.

Men prø' li' o' hør her, som vi siger på min egn.

Vi kunne også bare fikse det.

I stedet har man lukket ordningen for at opstille nye vindmøller på havet.

Men hov – det er jo vinden, der skal blæse på vindmøllerne. Ikke regeringen.

Vi kunne have investeret massivt i pyrolyse allerede nu. Det har potentiale til at halvere landbrugets klimaaftryk. Og har opbakning i landbruget. Hvad venter vi

på?

De unge er for længst gået foran.

Se bare på Konservativ Ungdom – Danmarks bedste ungdomsparti.

Kære Mette Frederiksen. Hvis du virkelig vil det her. Så glem det med at tre regeringspartier skal blive enige om alt på forhånd. Det har klimaet ikke tid til!

Inviter os andre med fra start. Der er et kæmpe grønt flertal i Folketinget – det synes jeg faktisk, du har pligt til at bruge til noget.

Kære partifæller, vi kommer til at gå langt for at redde naturen og biodiversiteten, bekæmpe klimaforandringerne og sikre uafhængighed af fjendtlige lande gennem grøn energi. Og vi er i gang.

Som det eneste borgerlige parti – igen – har vi været med til at give 5 milliarder kroner til mere grøn varme, flere skove, oprensning af forurenede grunde og rent drikkevand.

For vi skal i den grønne retning!

Og vi skal længere endnu!

Og forestil jer lige, hvilken verden vi får, når vi lykkes.

Når ingen andre kan lukke for vores gas om vinteren.

Når man kan løbe en tur forbi en kø af biler uden at få bilos i lungerne.

Og man kan vise sine børn de danske kyster.

Ja, tænk engang – man kunne måske ligefrem se en fisk i Vejle Fjord!

Alle ved, at klimakampen er international.

Men den er også national – det er en kamp for os selv og det Danmark, vi kender. For i Danmark er vores kultur og natur tæt forbundet. Det er derfor, vi synger om brede bølge, du danske friske strand, og at vi ved, hvor der findes en have så skøn.

Derfor er vores kamp for klima, dyreliv og natur ærkekonservativ!

Det er en kamp for vores fædreland og vores egen historie.

En kamp for det, vi skal give videre.

Og vi har travlt.

For klimaforandringerne ødelægger det Danmark, vi elsker.

Derfor skal vi ikke vente på flere klimarapporter.

Vi vil have handling nu.

For klimaets skyld – og for Danmarks skyld.

Og derfor be'r jeg jer om opbakning til den grønne omstilling – også når den bliver svær, også når den koster noget.

Vi må ikke lyve om, at det her har en pris.

Men prisen for ikke at gøre noget, den er ubærlig.

Kære alle sammen.

Har. Jeg. Jeres. Opbakning?

Når man taler om alt det, man giver videre.

Så må man nødvendigvis også tale om, hvem der modtager.

Og vi gør jo alt det her for vores familier.

Men danske familier er pressede.

Af den dårlige samvittighed over ikke at være nok sammen med børnene.

Og ikke at føle sig top-dollar på sit arbejde.

Eller nærværende nok for hinanden.

Særligt børnefamilierne er smurt tyndt ud.

De kæmper med skærmtid. Med at få besøgt deres egne forældre.

Ulykkelige teenagere. Lektier. Hente og bringe og hvad skal vi have til aftensmad?

Og kan man overhovedet menneskeligt holde til at høre introen til Gurli Gris for 247. gang?

Så hvad kan man gøre som politiker?

Altså ikke ved Gurli Gris. Men ved presset.

Man kan ikke indføre en time mere i døgnet.

Og man kan ikke vedtage en lov om, at vi skal give hinanden flere kram.

Nej, her skal politik kende sin plads.

Og give familierne plads.

Vi ved, hvor galt det kan gå, når familier mistrives.

Og når de unge gør det.

Desværre modarbejder verden nogle gange dem, der i forvejen har det svært. Og endda på den værst tænkelige måde.

Hør bare her:

Når buschauffør Brian Plagborg kører bus 123 til endestationen på ruten mellem Ebeltoft og Aarhus, så går han lige en tur ned igennem bussen og samler affald.

Og han har råbt højt, fordi han - nede ved de unge bagerst i bussen - flere gange har fundet pakker med det, der hedder opioider.

De bedøvende piller, man bliver så vanvittigt afhængige af.

Og pillerne er her.

Vi er ikke i nærheden af der, hvor USA er.

For de kæmper med en decideret opioidkrise.

Jeg så endda et billede derfra af en kvinde, der sidder i en bil, og hun lignede en død.

Og på bagsædet sad en lille fire-årig dreng i et barnesæde.

Så voldsomme er de her nye stoffer.

Så rettidig omhu, det er nu. Hvis det da ikke var for længe siden.

Misbrugscentrene fortæller os allerede, at de ser en ny gruppe misbrugere:

Nemlig unge, der har det svært i livet.

Eller på deres uddannelse.

Vi tog sagen op på Christiansborg for næsten et år siden. Men vi mangler, at regeringen lytter.

Og først nu får offentligheden den rapport, der har været færdig i ni måneder, om farligheden ved opioidmisbrug.

Der står, hvor let man dør af det. Der står, at de nye stoffer nu er blandt de farligste, der findes.

Er det omsorg?

Er det fællesskab?

Det er for sent.

Og mærkelig timing.

For det passede med, at to ministre besøgte et misbrugscenter for unge, hvor de havde inviteret pressen med.

Vi har lanceret en plan.

Hvor vi forebygger.

Skræddersyer misbrugsbehandling.

Og indfører dobbelt straf for dem, der sælger stoffer til unge.

For det er de voksne, der skal passe på de unge.

Derfor skal vi også gøre op med det nonsens om at legalisere hårde stoffer. Eller afkriminalisere dem. Jeg er ligeglad med ordvalget.

Jeg vil bare spørge:

Hvem i alverden tror ved deres fulde fem på, at unge får en bedre fremtid af, at de 18-årige lovligt kan have kokain med til gymnasiefesterne? Glem det!

Vi trækker ikke på skuldrene af det, der bliver udlagt som et weekendforbrug af stoffer.

Vi skaber en tryggere verden for alle børn og unge.

Kære venner, det her er ikke bare retspolitik. Det er familiepolitik. Det er socialpolitik!

Det er de voksne, der skaber den gode verden.

Hvor mor og far elsker en. Hvor der er venner.

Hvor der er trygt. Hvor børn kan blive en del af et fællesskab og få en pause fra det hele til fodbold eller musik.

Det er de voksne, der viser en, at det er skønt at mestre noget – et håndværk, en kunstart eller et fag.

Men også at det kan være svært, og at det er okay.

Men også at hvis lige præcis blokfløjten bliver ved med at være meget svær, så er det ikke en skam at lægge den væk.

Det er de voksne i Danmark, der har ansvaret for, at de unge ikke får lyst til at tage piller.

Det er os, der skal fortælle dem, at ikke alle perioder i livet er gode eller smertefri.

Og at sådan har de andre det også, også selvom man ikke altid kan se det på dem.

Så derfor nytter det ikke noget at gå og sammenligne sig med andre hele tiden.
Heller ikke med dem på Insta eller TikTok.

De unge skal vide, at vi sammen kan lægge telefonerne, og så kan vi være sammen.

Vi er lige her.

Og vi bliver her.

Og vi vil jer.

Dét er omsorg.

Det er sådan et samfund, vi kan skabe i fællesskab. Det kræver styrke af os alle sammen.

Men det gør os til en del af noget større.

Når familierne har det godt, har Danmark det godt. Sådan siger vi i Det Konservative Folkeparti. Men en undersøgelse viser, at vi danskere drømmer om flere børn, end vi får.

Men det er også hårdt at stifte familie.

Og det er dyrt at etablere sig.

Der skal købes barnevogn, bleer, barnesæde til bilen, måske en større bil - og en hel del sparkedragter. Også selvom vi låner og genbruger.

Så hvad med, at vi giver nybagte forældre mulighed for at få 20.000 kroner i hånden, når de får et barn. Og så får de en lidt lavere børnecheck resten af tiden.

Det går i nul for familierne. Men for mange er det meget smartere at få pengene, når de tungeste udgifter kommer.

Især hvis man er ung.

Eller måske på SU.

Tænk, hvis flere lettere kunne overskue at få de børn, de drømmer om.

Børnefamilierne leverer et brag af en indsats, selvom hverdagen ikke altid gør det let.

Forældrene vågner hver morgen, før de har lyst.

Og helbredet skranter på sjette uge, fordi det mindste barn slæber alt muligt med hjem.

Men den manglende komfort opvejes af dyb mening. Af kram. Af fødselsdagssange. Og af stoltheden over ungerne mange fremskridt.

Forældre udøver livsskabende omsorg.

De danner deres børn. Lærer dem om livet.

Og om, hvordan vi passer på hinanden.

Og at man ikke skal tørre snot af i bukserne.

Jeg tror faktisk, at vi kan beskrive både storheden og hverdagen i familierne med ordene:

Forbundne.

Forpligtede.

Forkølede.

I Det Konservative Folkeparti ved vi, at intet er vigtigere.

Vores sikkerhed, vores klima og i vores familier.

Det er områder, hvor én person kan gøre en forskel.

Men ikke hele forskellen.

For i Forsvaret er du ikke udsendt alene.

Og vi er dybt afhængige af hinanden, når det kommer til klima, hvor vi både skal handle, inspirere og lovgive os frem.

Og en familie er indbegrebet af et sted, hvor vi passer på hinanden. Og hjælper hinanden – for eksempel med at give børn og unge en tryk opvækst.

I tirsdags så vi, hvor dybt det ligger i os alle sammen at hjælpe hinanden og gøre en forskel sammen.

Nemlig da den historiske bygning Børsen stod i flammer.

Forbipasserende, Folketingets betjente og næsten 100 værnepligtige i Livgarden løb til stedet for at hjælpe. Hjælpe med at redde dansk historie.

Redde kulturarv.

Og redde et symbol på vores fælles historie.

Derfor blev malerier båret ud af helt tilfældige mennesker, der bare var i nærheden.

Fordi de bare ville hjælpe. Og passe på Danmark.

Det er ældgammel konservativ sund fornuft, at Danmark er mere, end jeg er. Og mere end du er.

Og så er det faktisk også helt moderne.

For der er brug for os alle lige præcis nu.

Og vi tror på dig.

Så jeg vil gentage:

Du kan godt, men kun sammen løfter vi ansvaret.

Det var dét, vi så, da Børsen brændte.

Og det er dét samarbejde, vores fremtid skal bygges på.

Kære venner, jeg får brug for jeres opbakning.

Vi skal arbejde hårdt.

Også når kameraerne slukker, og journalisterne er gået hjem.

For det har aldrig været meningen, at politik skal fungere som underholdning eller reality-tv.

Det her er ikke Paradise Hotel.

Når man står for noget, vælger man ikke bare nye partnere hele tiden.

Derfor var det også mærkeligt at finde ud af, efter valget, at Venstre var til SM.

Det kan man godt blive lidt rød af.

Og vi har jo brug for så mange blå mandater som muligt.

Og selvom jeg er stor tilhænger af samarbejde. Også med midten af politik. Så handler det også om resultaterne.

Og de sidste tre års resultater kan opsummeres sådan her:

Der var kun én ny børsnotering i 2022, én ny landvindmølle i '23 og nul Store Bededag i al fremtid.

Kan I huske, at jeg fortalte lidt om min barndom tidligere i talen?

Dengang mine venner så skulle konfirmeres. Og jeg altså ikke skulle. Så kørte jeg rundt med telegrammer på min røde cykel.

Jeg var 13 år.

Og jeg ville så gerne sige tillykke til dem.

Så jeg afleverede et kort til hver af dem hjemme hos dem selv, imens de var i kirke.

For man må stå ved de valg, man tager.

Og alligevel få det allerbedste ud af det for alle!

Og for mig handler politik også om at stå ved sig selv.

Og at stå for noget!

Det handler om dem, vi er. Helt inde i sjælen.

Og der er vi et folk. Med kultur og traditioner, som hjælper os til at forstå os selv og mærke livet. Hvad enten vi synger børnenes fødselsdagssang.

Eller forelskelsessang.

Det er med de konservative værdier og familiernes styrke, at vi er noget for hinanden.

Det er det, der skaber den kvinde, der kan reagere med styrke i en ubarmhjertig nødsituation.

Det er det, der skaber den mand, der kan tage ordet til en bisættelse.

Og det kan skabe et fællesskab, der har omsorg for andre.

Det skaber håb i en usikker verden. Så det er der, vi finder vejen frem.

Det er ikke højtflyvende. Det er nemlig til stede lige her i salen i dag.

Så når vi træder ind ad døren til de politiske forhandlinger ved danskerne, at vi gør det med familierne, vores sikkerhed og vores klima i tankerne.

De skal kende os på, at vi skaber resultater for hverdagen og for fremtiden.

Og så skal de vide, at vi moser på!

Tænk, hvis vi alle kan give hinanden så meget, at andre en dag vil savne os noget så forfærdeligt.

Så ville tiden, vi har sammen, være god.

Og det samfund, vi efterlader til næste generation, vil være helt fantastisk.
Ren badabing!

Det er dem, vi vil være!

Jeg ved, at I er klar!

Jeg ved I er klar i kommuner og regioner og ude i hver eneste vælgerforening!

Og jeg er så klar!

Lad os gøre det sammen!

Tak for valget!

Kilde

Manuskript modtaget fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Takketale, Tiltrædelsestale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/mona-juuls-tale-til-konservatives-ekstraordinaere-landsrad>